

Ἡ Ἀννουντσιάτα ἐξυπνᾷ, ἐρωτῶσα διὰ τῆς γλυκείας φωνῆς της :

— Τί διατάσσει τόσον ἀργὰ ὁ σεβαστὸς σύζυγός μου ;

Ἡ φωνὴ της δὲν εἶνε τεταραγμένη, ὡς θὰ ἦτο μετὰ τὸ ἐγκλημα. Ὁ Φαλιέρος πλησιάζει, τὴν παρατηρεῖ ἀτενῶς καὶ ἐγγείρων τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν κραυγάζει :

— Ὅχι, ὄχι. Θεέ μου, δὲν εἶνε δυνατόν.

— Τί ἔχεις; Διατί εἶσαι τεταραγμένος; ἐρωτᾷ ἡ Ἀννουντσιάτα φρίσσουσα ὑπὸ τὸ ἀγριὸν βλέμμα τοῦ πρεσβύτου.

Ὁ Φαλιέρος, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, στρέφεται πρὸς τὴν θαλαμηπόλον.

— Πῶς εὐρίσκεισαι ἐδῶ; Διατί ἡ Λουίζα δὲν εἶνε ἀπόψε εἰς τὴν θέσιν της ;

— Κύριε, ἀποκρίνεται ἡ κόρη τρέμουσα, ἡ Λουίζα μὲ παρεκάλεσε νὰ λάβω δι' ἀπόψε τὴν θέσιν της. Εἶνε ἀρρωστη καὶ θὰ κοιμᾶται εἰς τὸ πλησίον τῆς κλίσμακος δωμάτιον.

— Πλησίον τῆς κλίσμακος, κραυγάζει χαίρων καὶ ἀπομακρυνόμενος ὁ Δόγης.

Ἀπ' ἐκεῖ θὰ ἐξήρχετο ἀναμφιβόλως ὁ Στένο !

Ἡ Λουίζα, ἀναγκασθεῖσα ν' ἀνοίξῃ τὴν κρουομένην βιαίως θύραν της, μόλις βλέπει τὴν ὀργήν, ἥτις φλογίζει τὰ ὄμματα τοῦ Δόγη, πίπτει εἰς τὰ γόνατα καὶ ἐξομολογεῖται τὸ σφάλμα της. Ἡ ἀπόδειξις τοῦ εἶνε πρόχειρος : Ζεῦχος μεμυρωμένων χειροκτίων, ἐφ' ὧν εἶνε κεντημένα τὰ οἰκόσημα τοῦ Μιχαὴλ Στένο.

Ἡ Ἀννουντσιάτα εἶνε ἀθῶα !

Ἀλλ' ὁ Δόγης, ἡρεθισμένος διότι ἐξέθεσε τὴν ἀξιοπρέπειάν του δι' ἐναντίων ὑποψιῶν γραφεῖ τὴν αὐτὴν νύκτα πρὸς τὸν νέον εὐπατρίδην νὰ μὴ φανῇ πλέον, ἐπὶ ποινῇ ἐξορίας, ἐνώπιόν του οὔτε εἰς τὰ πείριξ τοῦ μεγάρου του.

Ὁ Στένο, βλέπων ἐαυτὸν ἀνακαλυφθέντα καὶ περιπεσόντα εἰς δυσμένειαν, ὠρκίσθη νὰ ἐκδικηθῇ. Καὶ τὸ πρῶτον ἐννοεῖται ὅπλον ὅπερ ἐσκέφθη νὰ μεταχειρισθῇ ἦτο ἡ συκοφαντία τῆς συζυγικῆς πίστεως τῆς Δογίσσης. Ὁ Φαλιέρος δὲν ἔμαθε τελευταῖος τὰς διαδόσεις ταύτας. Ἡ δὲ ἀδυναμία τοῦ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἐν τῷ σκότει προσβάλλοντα αὐτὸν ἐχθρόν, ἡ θλιψὶς τοῦ φοβουμένου μὴ ἐκτεθῇ εἰς τὸν περιγέλαν λαὸν εὐθύμου καὶ ἀγαπῶντος τὸ σκάνδαλον, ἡ ζηλοτυπία τέλος ἥτις ἤρχισεν ἐξ ὧν τούτων νὰ γεννᾶται εἰς τὰ στήθη του, δὲν ἐβράδυναν νὰ μεταβάλλουν τὸν χαρακτῆρά του.

Ἡ Ἀννουντσιάτα ἐκλείσθη κατὰ διαταγὴν τοῦ εἰς τὰ ἀποκρυφότερα δώματα τοῦ παλατίου, περιεκυκλώθη ὑπὸ ἐποπτῶν καὶ κατασκόπων, ἐστερήθη πάσης μετὰ τῆς αὐλῆς σχέσεως. Μάτην ὁ Βοδοέρης μαθὼν τὰ συμβαίνοντα ἠθέλησε νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν λογικὴν. Ὁ Φαλιέρος ἐδείχθη ἀκαμπτος.

Ε'

Ἐν τούτοις ἡ Ἀπόκρεως ἐπλησίαζε. Κατὰ πανάρχαιον δ' ἔθιμον, οἱ Δόγαι καὶ αἱ σύζυγοί των παρευρίσκοντο πάντοτε

καὶ προήδρευον τῶν ἐορτῶν τούτων τοῦ λαοῦ.

Ὁ Βοδοέρης ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ εἰς τὸν Φαλιέρον πόσον γελοῖον θὰ ἐφαίνετο εἰς τὸν κόσμον ἂν ἡ ἀλογος ζηλοτυπία τοῦ ἐστέρει καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὴν Βενετιάν τῆς παρουσίας τῆς Ἀννουντσιάτας.

— Ἀλλά, ἐκραύγασεν ὁ γηραιὸς Δόγης εἰρωνικῶς, πιστεύεις ὅτι ἐφθασα εἰς τὸ σημεῖον νὰ κρύπτω τὴν γυναῖκά μου καὶ ὅτι δὲν ἤμπορῶ περιστάσεως δοθείσης νὰ τὴν ὑπερασπίσω μὲ τὸ ἔνδοξον παλαιὸν μου ἔτιφος ; Ἀπὸ αὐρίον θὰ τὴν ἐπιδείξω εἰς τὸ κοινὸν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Μάρκου ! Ἡ Βενετία ὅλη θέλω νὰ προσκυνῇ τὴν ὥραιαν ἡγεμονίδα της ! Θέλω αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ Ἀννουντσιάτα νὰ δεχθῇ τὴν ἀνθοδέσμην, ἣν θὰ τῇ προσφέρῃ ὁ τολμηρὸς γονδολιέρος, ὅστις καταβαίνει ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ πύργου τοῦ Ἁγίου Μάρκου, τὸ ἐσπέρας τῆς Πέμπτης τῶν Ἀπόκρεω !

Ἦτο τοῦτο, περὶ οὗ ὠμίλει ὁ Δόγης, παλαιὸν ἐπίσης ἔθιμον. Τὴν Πέμπτην τῆς Ἀπόκρεω, ἐν Βενετίᾳ, ὁ τολμηρότερος τῶν ναυτικῶν, τῶν λεμβούχων ἢ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, ἐπεβίβαστο εἰς εἰδὸς τι σχεδίας προσδεδεμένης εἰς μέγαν κάλυν, οὗτινος ἡ μὲν μία ἀκρὰ ἦτο προσδεδεμένη εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἡ δὲ ἄλλη ἐβυθίζετο εἰς τὴν θάλασσαν ὅπου σιδηροῦς δακτύλιος ἐκράτει αὐτὴν προσκεκολλημένην εἰς βράχον τινά. Καὶ ἐντὸς τῆς σχεδίας ταύτης, ἐπὶ τοῦ σχοινίου τούτου, ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ὁ τολμηρὸς ἀεροναύτης διωλιθισθαιεν ὡς βέλος μέχρι τῆς θέσεως ἐν ᾗ ἐκάθηντο ὁ Δόγης καὶ ἡ Δόγισσα, παρὰ τὴν ἀκτὴν, καὶ προσέφερεν εἰς τὴν Δόγισσαν ὥραια τὴν ἀνθοδέσμην.

Σ'

Ὁ Μαρτίνος Φαλιέρος ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν ἣν εἶχε κάμῃ πρὸς τὸν Βοδοέρην.

Τὴν ἐπιούσαν ἐπίσημος συνοδία, ἥς ἡ Ἀννουντσιάτα ἦτο τὸ ὠραιότερον κόσμημα, μετέβαινεν ἐν πομπῇ εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Τὸ πλῆθος συνωθεῖτο ἄπειρον περὶ αὐτήν. Οἱ εὐφρεῖς τῆς πόλεως ἐσχολιάζον παντοιοτρόπως τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δόγη. Οἱ εὐνοούμενοι δὲν ἔλειψαν νὰ υποβάλουν τὰς ταπεινάς των παρατηρήσεις. Ὁ Δόγης ὅμως ἔκλειε τὰ ὦτα καὶ ἔμενεν ἀπαθής.

Ἀλλὰ καθ' ἡνσιγμὴν ἡ Ἀννουντσιάτα διέβαινε τὴν ἐξώθυραν τοῦ δουκικοῦ ἀνακτόρου, ὠραῖός τις νέος, κομψότατα ἐνδεδυμένος, ὅστις ὀρθὸς ἐστηρίζετο ἐπὶ μιᾶς τῶν μαρμαρίνων στηλῶν, βάλλει αἰφνης ὀξεῖαν κραυγὴν καὶ καταπίπτει ἀναίσθητος χαμαί. Τὸ πλῆθος περιεκύκλωσεν ἄμέσως τὸν ἀγνωστον καὶ ἡ Δόγισσα δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὸν ἴδῃ. Ἀλλ' ἡ κραυγὴ του, ἣν ἤκουσεν, εἶχε διαπεράσῃ τὰ στήθη της ὡς φλέγων σίδηρος. Ὡχρὰ, σταματᾷ καὶ κλονίζεται μὴ δυναμένη νὰ προχωρήσῃ. Ὁ Δόγης ἀπαθεῖ βιαίως τοὺς θέλοντας νὰ τὴν

βοηθήσῃ καὶ παρσύρει αὐτὴν ἐπὶ τῶν βραχιόνων του μέχρι τῶν δωματίων της.

Καὶ ἐνῶ νέαι καὶ ἀγριώτεραι ὑποψίαι ἐτάρασσον αὐτόν, ἄλλη σκηνὴ ἐλάμβανε χώραν ἐξωθεν τοῦ μεγάρου. Τὸ πλῆθος ἡτοιμάζετο νὰ ἀνεγείρῃ τὸν νέον ἀγνωστον ὅστις ἐφαίνετο νεκρὸς, ὅτε γραιὸς τις διασχίζουσα μετὰ κόπου τοὺς ὁμίλους τῶν θεατῶν, κατάρθωσε γὰ φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ.

— Ἰησοῦ Χριστέ ! ἐκραύγασεν, ἀφήσας αὐτόν τον νέον ! Ἀρήσατέ τον σὰς λέγω ! Δὲν εἶνε νεκρὸς ! τὸν γνωρίζω !

Καὶ ριπτομένη πλησίον του, ἔσυρε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν στηθῶν της καὶ ἤρχισε νὰ τὸν θωπεύῃ προσφωνοῦσα αὐτόν διὰ τῶν γλυκυτέρων ὀνομάτων. Καὶ ἦτο θέαμα ἐξόχως συγκινοῦν ἡ οἰκτρὰ αὐτῇ γραιὴ κύπτουσα μετὰ στοργῆς μητρικῆς ἐπὶ τοῦ λιποθύμου ὠραίου νέου. Ὁ βλέπων τὰ ῥάκη της προστριβόμενα ἐπὶ τῶν κομψῶν ἐνδυμάτων του καὶ τοὺς βραχίονάς της, οἵτινες, ἰσχυροί, ὅστεώδεις, πελιδνοί, σκελετώδεις, καταπληγώμενοι, ἔψαυον μετὰ ταχύτητος τὸ λευκὸν πρόσωπον καὶ τὰ λευκότερα στήθη τοῦ ἀγνώστου, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἡ εἰκὼν τοῦ θανάτου παραλαμβάνοντος κανὲν ἐκ τῶν θυμάτων του.

Μετ' ὀλίγον ὁ νέος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Διαβάται τινὲς ἐβουήθησαν τὴν γραιὴν νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς μίαν γόνδολαν. Ἐκεῖνη δὲ καθεστθεῖσα πλησίον του διέταξε τοὺς ναύτας νὰ διευθυνθοῦν πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἀντωνίου.

Ἔπεται συνέχεια.

Μ. ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἁγίων ἐπαρχίας καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχ. τελῶν.]

Σαβιὲ Μαρμιέ : **Οἱ Μελλόνουφοι τῆς Σπιδέρης**, μυθιστορία στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραχ. 1.50 (1.70)

Pierre Zaccon : **Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων**, μυθιστορία Δραχ. 2.20 (2.40)

Στεφάνου Θ. Ζέρον : **Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ**, ἥτοι *Σκηναὶ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως*. Ἐκδόσεις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσέτεθη ἐν τέλει καὶ τὸ ὄραμα *Ἡ Καταστροφὴ τῶν Γερριτσάρων*, Τόμοι 2 Δραχ. 5. [5.50]

Στεφάνου Θ. Ζέρον : **Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως**, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὁγκώδεις Δραχ. 4. [4.50]

Γεωργίου Α. Βαλαβάρη : **Διηγήματα**, κομψὸς τόμος περιέχων 8 διηγήματα . . . Δραχ. 1. [1.20]

Αἰμιλίου Ζολᾶ : **Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας** Δραχ. 3. [3.30]

Γεωργίας Σάνδης : **Λέων Λεώνης**, μετάφρασις *Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση* Δραχ. 1.50. [1.80]

Αἰμιλίου Ρισβούργ : **Τὰ Δύο Λίκνα**, Δρ. 1.60 [2]

Κομήσσης Διδ. : **Ἡ Ὁραία Παρισινὴ** λ. 60. [70]

Γρηγορίου Δ. Ζεροπούλου : **Τὸ Τριακοσιᾶ δραχμὸν Ἐπαθλον** λ. 50. [60]

Παύλου Μαρτερά : **Ἰγνιὴν**, μετάφρασις *Ν. Ἀξελού, ἱατροῦ* Δραχ. 4. [4.30]

Νικολάου Σαράντη (μαγείρου) : **Σύγγραμμα Μαγειρικῆς** Δραχ. 4. [4.30]

Δημοσθένους Ν. Βρατσάνου : **Τρεῖς μῆνες παρὰ τῇ Δουκίᾳ τῆς Πλακεντίας**, φυλλάδιον Α' λ. 40. [45]